

Taip jis išspręs ginčus tarp tautų, nuspręs daugelio žmonių bylas; jie perkals savo kalavijus į arklus, o ietis – į geneklius. Tauta nebekels kalavijo prieš kitą tautą, nebebus mokomasi kariauti. O Jokūbo namai! Ateikite ir gyvenkime VIEŠPATIES šviesoje!
Izaijo 2, 4–5

VIEŠPATIES mokymas apšviečia protą ir tuomet svarbiausi gyvenimo dalykai matosi labai aiškiai, nebelieka tamsumos, neaiškumų, veidmainystės ir apgavysčių. Jėzus sakė: Kūno žiburys yra akis. Todėl, jei tavo akis sveika, visam tavo kūnui bus šviesu. O jeigu tavo akis nesveika, visas tavo kūnas skendės tamsoje. Taigi jei tavyje esanti šviesa tamsi, tai kokia baisi toji tamsa! (Mt 6, 22–23). Galima būti šviesoje kiek tik nori, į mus netgi gali būti papildomai nukreipti stiprūs prožektoriai, kad būtume dar labiau apšviesti, tačiau tai, kad esame šviesoje, galima patirti tik akimis, kurios ją priima ir apšviečia taip pat ir mūsų vidų. Šviesą patiriame akimis, šviesoje matome kas ką veikia, kurioje vietoje kas yra, šviesoje regime kitų žmonių nuotaikas, netgi jų ketinimus, ką jie ruošiasi daryti. Pranašas mus kviečia gyventi VIEŠPATIES šviesoje.

Žmonės, pakilę ant VIEŠPATIES kalno, trokštantys suprasti, kas pasaulyje vyksta ir kaip reikia elgtis, regės tai, kaip VIEŠPATS regi. Kada tautos pripažins VIEŠPATĮ prasidės reali diskusija jų tarpe, be manipuliacijos, be grobuoniškų tikslų. Kaip sako Izaijas, VIEŠPATS išspręs ginčus tarp tautų. Daugelis humanistų pagalvotų, kad čia pasakyta per stipriai – žmonės patys yra pajėgūs susitarti ir išspręsti tarpusavio nesutarimus, tačiau tūkstąmetė pasaulio praktika rodo – žmonės be Dievo negali nieko išspręsti, ir labai gaila, kad dažnai sprendžiama tik jiems suteikta jėga.

Europoje, kuri yra pasaulio kultūros sostinė, kilo du pasauliniai karai, milijonai žmonių buvo išžudyti. O kiek karų – didelių ir mažų – pasaulyje vyksta šiuo metu? O kaip šeimos – ar jos yra pačios iš savęs pajėgios išspręsti ginčus? Kodėl skyriamasi, vaikai tėvų sprendimu praranda šeimą? Ir dar sakome, kad esame pajėgūs spręsti tarpusavio ginčus? Be Dievo ginčai neišsprendžia, nebent kas nors prisiima kentėti mažesnę blogybę vietoj didesnės. Kol dar gyvename viltimi, kad štai vieną dieną tikrai bus išspręsti ir tautų ginčiai, ir daugelio žmonių bylos, turime tvirtai pasitikėti VIEŠPAČIU, viską matydami tik nuo Kristaus mokymo kalno.

Kaip turėtų gyventi Dievo vaikai, arba Kristaus broliai ir seserys? Taikos pozicijos šviesos žmonės turi laikytis jau dabar, taip vieną dieną tautos taps taikios ir Dievo vaikams taps lengviau, jie nebebus persekiojami tuose kraštuose, kur religija ir pasaulėžiūra yra priešiška Kristui. Tokia Dievo šeimos mąstysena. Izaijas sako, kad bus laikas, kai teks perkalti savo kalavijus į arklus, o ietis – į geneklius. Kristus sako: Visi, kurie griebiasi kalavijo, nuo kalavijo ir žus (Mt 26, 52). Dar anksčiau išsakytas toks požiūris: Jūs esate girdėję, kad buvo pasakyta: „Akis už akį ir dantis už dantį“. O aš jums sakau: nesipriešink piktam [žmogui], bet jei kas tave užgautų per dešinį skruostą, atsuk jam ir kitą (Mt 5, 38–39). Šiame pasaulyje mes nesame saugūs. Nors labai viliamės sulaukti visuotinės taikos ir sutarimo, dabar šio pasaulio dėsniai žmones labiau veikia negu dangaus karalystės dėsniai.

Tačiau kad ir kokia sunki padėtis būtų, Dievo vaikas turi savo poziciją. Nuo ko nors „gavęs“, jeigu įvertini savo jėgas ir matai galįs pakovoti, paprastai nori trenkti, rėžti atgal, o jei esi silpnas

– sprunki. Pastebėkime, kad Kristus liepia išlikti savo vietoje ir atsukus kitą skruostą leisti dar kartą trenkti. Kodėl jis savo broliams siūlo tokią sunkią dalią? Jeigu gatvėje užpuola ir nori sumušti tiesiog savo malonumui, geriau bėgti, negu įrodinėti tiesas. Čia Kristus kalba apie kitką: nuo gyvenimui pavojingų situacijų reikia bėgti, tikintieji bus persekiojami, vadinasi trauksis, bėgs, kad nebūtų sunaikinti.

Paprastai žmonės yra dešiniarankiai, o kad pataikytum į dešinį skruostą reikia trenkti atbula ranka, ne plaštaka. Taigi toks smūgis skirtas ne tam, kad priešininkas nuginkluotų tave ir padarytų bejėgį, o kad paniekintų, įžeistų, sumenkintų. Netrenkdamas ir nebėgdamas tu parodai savo poziciją. Tave norėjo paniekinti, bet nepavyko, nes tu nebėgi ir nekeli muštynių, o netgi atsuki priešininkui kitą skruostą.

Kiek yra daug gyvenime tokių situacijų, kai, pavyzdžiui, tave nori apgauti ir tu pasakai: „Tu mane apgaudinėjai, bet imk...“ Iš tavęs nori pasisavinti gudriai, kad nesuprastum, bet tarsi: „Imk, dovanoju“. Tave nori apšmeižti – leidi šmeižti ir toliau. Tai yra ne Kristaus teorija, o praktika. Į jį spjovė ir jį trankė, jį išrengė, išviešino ir prikėlė su nusikaltėliais. Skausmas, panieka, gėda, tačiau tai nebuvo pasaulio pabaiga, ar ne?

Izaijas mato: jie perkals savo kalavijus į arklus, o ietis – į geneklius. Kelias į taiką ir ramybę labai ilgas, todėl reikia turėti vilties ir gyventi kaip dera Dievo vaikams, šlovinantiems Tėvo vardą. Čia esmė ne kalavijai, tapę arklais, o kariai, tapę artojais; ne karui skiriamos valstybinės lėšos, o taikos ir santarvės misijos pasaulyje vykdymas.